

Върналъ се стариятъ самарджия, и синъ му се похвалилъ:

— Татко, ти стоишъ всѣки день тука и не можа да продадешъ вехтия самаръ. Азъ те замѣстихъ само единъ день и го продадохъ. Ето ти и паритъ за него!

Сърдцето на стареца се свило. Той си прехапалъ устната, но нищо не казалъ.

„Не е виновато момчето, — помислилъ си той. Азъ съмъ си виноватъ, че криехъ паритъ отъ жена си и отъ децата си. И защо ми трѣбваше въ самара да ги крия! Ама умъ! Глава прави, глава тегли“.

Навелъ глава и поелъ отново работата си. Но вече билъ все умисленъ. Минувачи надничали въ дюкяна, поглеждали стареца, като работи, поздравявали го и думали:

— Какъ е работата, дѣдо Ангеле-е-е? Какво си се умислилъ така?

— Е-е-хъ, синко, кога не върви, не върви! Печалбата отъ всички самари можа да я глътне само единъ самаръ! И пакъ продължавалъ работата си, безъ да каже ни дума повече.

Минало време. Единъ день предъ дюкяна спрѣлъ селянинъ съ дръглива кобилка.

— Добъръ день, дѣдо Ангеле, — казалъ той. Купихъ отъ твоето момче единъ вехтъ самаръ. Добре стои на кобилката, но нѣщо я убива. Дойдохъ да го поправишъ.

Старецътъ погледналъ човѣка, погледналъ самара, и сърдцето му радостно забило.

— Свали—го! казалъ той—да видя, що му е. Дѣдо Ангелъ поелъ самара съ разтреперани отъ вълнение ржце. Попипалъ го и, като разбралъ, че паритъ сж въ него, сложилъ го върху рафта на старото му мѣсто.

— Е-е-е, какво го тури толкова на високо? Ще можешъ ли да го поправишъ сега? — запиталъ селянинътъ.

— Че поправя ли се такава вехтошина, бе байно! Отъ нея самаръ вече не става, — отвърналъ старецътъ.

— Ами азъ съмъ го платилъ. А и какъ ще се върна безъ самаръ!